

PS '63

**BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
N.V. DE R.K. BOEKCENTRALE**

DE OUDSTE EN GROOTSTE SCHOOLBOEKHANDEL
VOOR HET GEHELE KATHOLIEKE ONDERWIJS IN
NEDERLAND

De deskundigheid op het gebied van schoolboeken
verworven door de ervaring gedurende vele jaren
waarborgen U de beste bediening.

Voor de leerlingen van het Pius X Lyceum
is het adres

BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
rokin 130, tel. 37586-37624, amsterdam-c

SPORTING GOODS CY N.V.

DIR. H. EILERS

48, CORN. SCHUYTSTRAAT
AMSTERDAM

De leverancier van het
PIUS X schooltenuue !!

TELEFOON 79 67 57

**Voor KOLEN en OLIE naar
C.G. VAN OOSTROM & Zn**

van Slingelandtstr. 11-19 tel. 12 65 01
Bosch en Lommerweg 242 tel. 8 67 48
Jan Tooropstraat 85 tel. 13 57 12
Dr. H. Colijnstraat 230 tel. 13 33 39

VRAAGT PRIJSOPGAVE

SPECIALISTEN

in
vloerbedekking, tapijten, bedden,
dekens

Martin!

Koninginneweg 221
tel. 73 49 78

vóór
de
vacantie

studieboeken
bestellen

1988

de kikkers
van
aristofanes

"bolwerk" is een eenjarlijkse uitgave van het "pius 10" lyceum. de omvang, dikte, kwaliteit, grootte enz. is afhankelijk van de kopij, waarvan de bedoeling is, dat deze geleverd wordt door bezoekers van vernoemd instituut. klachten worden niet aangenomen. verwijten over de inhoud kunnen niet worden getolereerd. anonieme brieven verdwijnen in de prullebak. een jaarabonnement kost f. 4.—
redactie bestaat uit:
paul gravemaker en
marie-thérèse houtman
illustraties:
frans van turkom

Op zaterdag 9 maart 1963 werd in de aula van Fons Vitae door de toneelkern van de studenten in de klassieke talen aan de Universiteit van Amsterdam het blijspel "De Kikkers" opgevoerd.

INHOUD: Een jute-zak-kostuum dragende slaaf Xantos die, gebruik makend van een stijlvol paardebeest, de functie van bagagedrager bekleedt bij zijn meester Dionysus, god van het toneel, kreunt onder de zware lasten. Zij beiden zijn op weg naar de onderwereld, om daar één van de drie beroemde toneelschrijvers Aeschylus, Sophocles en Euripides terug te gaan halen, daar Athene een goed toneelschrijver ontbeert.

Omdat de fooi te gering is, weigert een onderweg passerend lijk om vast wat bagage mee te nemen naar de Hades. Bij de Hades-rivier aangekomen, wordt slechts Dionysus overgeroeid, omdat Xantos bij een strijd een (oneervol) vuiltje in zijn oog kreeg dat volgens hem, verdere krijgsverrichtingen bezwaarlijk maakte.

Xantos moet omlopen. Tijdens het roeien in het smaakvol gemeubileerde vaartuig treedt het koor der kikkers op dat, hoewel titelverlenend, overigens voor de rest van het stuk van generlei belang is.

Doorgedrongen tot in het diepste van de Hades, blijkt dat Aeschylus en Euripides elkaar de dichterstroon betwisten.

Op last van Pluto gaat het tweetal een strijd aan; gezeten op sobere krukjes spreiden zij hun literaire produkten ten toon. Zij kraken elkanders werken furieus af, en zijn beiden te hoogmoedig om voor elkaar onder te doen ("... anders zou mijn hart van angst zijn weggezonden in mijn schoot"). Wanneer het Euripides' beurt weer is, weet Aeschylus steeds, tot Euripides' misnoegen, "en hij verloor zijn oliekruijk" in het bontvormige maatschema in te passen (waarop hij te kennen geeft naar het badhuis te willen, daar hij van smart kleverig wordt).

Dionysus, die zelfs zij zijn keus gebruik maakt van een eenvoudige balans, bepaalt ten slotte zijn keus op Aeschylus, die naar de wereldschijf mag terugkeren.

De rolbezetting was sterk; de vertolkers van de toneelschrijvers-zaliger waren forse, typerende persoonlijkheden. De kostuums waren sober doch doeltreffend. De koren waren op muziek gezet door Han Reiziger. Het stuk werd geregisseerd door Piet Schrijvers. De nieuwe metrische vertaling van M. Scheltema was bijzonder geestig en modern. Treffend waren wel versregels als:

- iemand hield veel van vieze verhalen
maar de boekjes kon hij niet betalen
maar met een beurs uit den Haag
kreeg hij antwoord op zijn vraag
en werd hij student in de klassieke talen.

De tekst van de vertaling zal in de loop van dit jaar verschijnen in de serie "Kartons", uitgeverij Polak & van Gennep, Amsterdam.

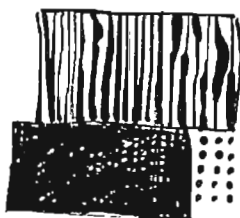
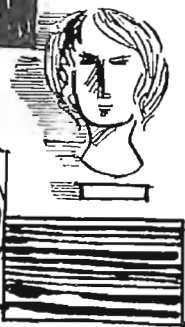
k. meyer 5B

T O R E N D O O S

Ik wilde een toren bouwen, die hoog was ende goed.
Een blokkendoos was mij gegeven, een blokkendoos van hout.
Ik kroop en worstelde mij door de doos, die blokkendoos van hout.
Ik zocht en vocht de onderste steen, de hoeksteen van mijn toren.
Ik vond hem niet, maar wel een kind dat „Liefste” heette.
Dat zei mij met haar lieve stem hoe met de doos te spelen.
Het was een doos met al gelijke stenen –

f. van hall

CANZONE CINICA

Cara mia, ook jouw ogen
deden alsof ze logen,
toch mocht ik boven komen
om over dat ene te dromen.

Nu, wist je geen ander
manier van bedriegen
dan met je ogen te liegen ?

han, 23-8-'62

IK WIL MIJN EIGEN MUZIEK . . .

Ik wil mijn eigen muziek,
maar jij bent een dissonante.
Eens toch maak ik van jou
ongevraagd een disco/cro/custante.
Of, oh clair de lune,
ben jij ook zo'n immune ?

han, 25-2-'63

„SNEEUW”

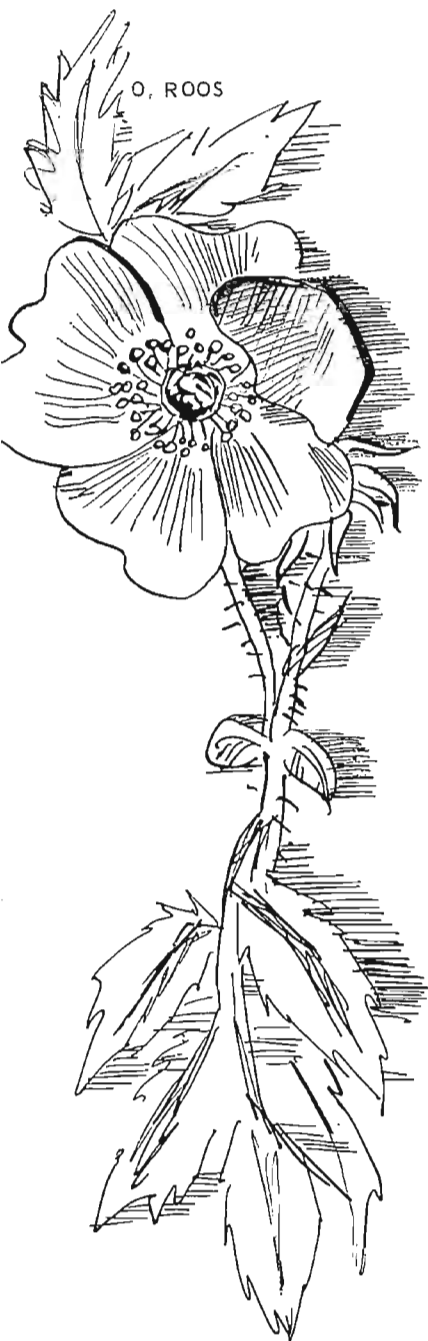
Zwaar glijden massieve grijze wolken voorbij,
en houden niet stil maar stomen vrij.
De nacht zendt zwarte stralen uit,
ontneemt mij het gezicht en verstomt het geluid.

De morgen ontwaakt in een zacht wit kleed,
en toont de wereld onbevlekt, zuiver, als een ongeschonden eed.
De mensen openen reeds hun ogen, zien geen straat,
de onverschilligheid laat de slaappleafts onopgemaakt.

Mijn voet verplettert de witte onschuldige sneeuw,
en laat de indruk achter, stempel van deze eeuw.
De zwakke zon verlicht deze stille menselijke stap,
maar het vertrapte, onschuldige, smelt samen en vormt
een vuil bruine drab.

j. de meere

16-1-'63

O, ROOS

Fel begeerd om je kleur,
onbereikbaar voor velen.
schoon en rein.
Je verlangt geplukt te worden.

Ik wil je plukken, o Roos
je bent onweerstaanbaar mooi.
Wees maar niet bang,
Ik zal je altijd verzorgen.

Morgen weer, aanschouw ik je rijpheid.
O, Roos wordt niet onbereikbaar voor me.
Ziet, mijn uitgestrekte handen, ach,
ze verlangen naar beantwoording.

Er zullen stormen opsteken,
die je zult doorstaan.
O, mijn storm is slechts zwak
en beroert nauwelijks je blad'ren.

Laat mij door je blad'ren waaien,
een zwoele nachtwind zijn.
Leer mij dan geloven
in de echtheid van je kleur.

's Morgens ontvouwen je blad'ren zich;
meteen straalt je schoonheid als een fonkelende diamant,
een zonnestraal, door jou weerkaatst,
treft en verwarmt mij in het gelaat.
Mijn ingevroren vrees ontdooit nu snel,
ik word mezelf eind'lijk bewust.

And'ren wilden jou reeds plukken,
maar verwonden zich aan de hardheid van je doornen.
Ik voel deze pijn niet meer,
mijn handen smelten samen met jouw doornen.

Deze nacht sluiten je blad'ren
mijn liefde in zich op.
Nu eerst zul je je eigen diep rode kleur
weerkaatst in mijn ogen zien.

16-10-'62
„een herfstavond”

j. de meere

Europa in
de
muzebundel

Plichtmatig koopt de middelbare scholier ieder jaar een Muze-bundel, die immers speciaal voor hem of haar wordt samengesteld.

De bundels van '59, '60 en '61, resp. over het heelal, het feest en de schoolvakken, waren drie prettige en geslaagde bundeltjes.

Die van 1962 had betrekking op de 17 provinciën en ondanks deze enigszins "smalle" basis, bevatte hij gedichten die, zowel afzonderlijk als in hun geheel, voortreffelijk gekozen waren en "vurrukkeluk" aandeden. Het was de eminente buitengewoon-hoogleraar Anton van Duinkerken, die dit werkstukje afleverde.

De samensteller van de Muze-bundel 1963, prof. Garmt Stuiveling, kreeg van de commissie met de lange naam het verplichte onderwerp: "De Muze en Europa". Is er een ruimer onderwerp denkbaar? Misschien wel, maar het bood toch zeker veel kansen die gemakkelijk benut hadden kunnen worden.

Prof. Stuiveling beperkt zich - zonder enige toelichting hieromtrent - tot het geografische Europa, en laat het geschiedkundige, het geestelijke, het (a-)religieuze, het sociale Europa geheel buiten beschouwing. Een aantal gedichten, die handelen over Cordoba, Hellas, Mallorca, Halling-Skarvet, Sofia en Zweden, kenmerken echt niet het Europa van nu of van vroeger. Bepalend is wel voor Europa het spel tussen deze levende ruimte en de mensen die deze ruimte bewoonbaar (productief) moeten maken om er zelf, als eenling en als groepsleden, te kunnen leven.

Aan dit alles gaat prof. Stuiveling zonder meer voorbij en zelfs de opsomming van een aantal geografische punten in dit Europa kan me niet boeien, daar de gedichten afzonderlijk niet bijzonder sterk zijn, en ook in hun totaliteit géén lijn, géén gemeenschappelijke gedachte bevatten.

Twee uitzonderingen zijn dan ook - omdat ze buiten de opzet vallen - het vermelden waard, nl. een pretentieloos gedicht van Richard Minne en een gedicht van Jacob Israel de Haan "De zingende danser". Of is het misschien de sprankelende tekening van Lotte Ruting, die naast het gedicht werd afgedrukt: een danser, dronken van muziek, die het zo doen opvallen?

In ieder geval vormen de als toegift bedoelde illustraties het welgeslaagde deel van deze bundel.

3 gedichten

niet om geen denk is
straks ben

jij
mij

daarom kom jij bij mij
ik zeg ijdele dingen
over jou
hoop ik
jij zegt ik ben
van jou

dat is
liefde
in letters.

SUITE EN GRAND PLAISIR

TU

Tu es jolig, belle suite de jean-sebastian bach

Tu

tu es plaisir
qui es-tu

tu

suite en noir
suite en noir

l'orchestre à cordes; suite de jean-sebastian

suite

tierce majeure

plaisante

TU.

van

apul
'63

the grey monk walked
through long, long corridors
and praised the Lord
that He
had given the bees
their honey
that He
had given the cows
their grass

he thought of milk and honey
'and girls, damned!
and thought of milk and girls
and girls and honey
and honey-girls
and honeys.

opaciteit opaciteit opaciteit
opaciteit opaciteit opaciteit
opaciteit opaciteit opaciteit
opaciteit opaciteit opaciteit

Niets in haar keelklanken verried, dat ze ooit zoiets als een puber was geweest. Was ze het eigenlijk wel geweest?

Haar stem gorgelde als een reageerbuis, aangesloten op een nooit te vullen expansievat, waaruit uiterst kleine klanken en ook volmaakte geluidjes opdoken, die zich vrolijk en waaierend van het uiteinde van haar mond bewogen naar de willekeurige toeschouwer. Ofschoon haar hoofd perfecte en dus plat-rond-plat geleidingen bezat, zou het idee van een hoofddeksel haar op slag in een lachen hebben doen uitbarsten. Een lachen dat, ongehoord, toch intelligent was. Haar lopen was niets meer of minder dan een slingeren; ze slingerde zich van punt tot punt. Haar armen vormden onbeschreven lussen in een ruimte zonder maat, maar met een traag opgebouwd ideaal. De handen bewoog ze rustig en argeloos, opdat deze als extravagante sierstukken het geheel niet zouden ontsieren. Zonder tegenspraak bevonden zich daaronder heupen en benen, precies en rijk. De fijngespannen huid was ongeaderd en zo sopel als een zacht golvend plastic oppervlak

Tenauwernood was hij uit dit hoge, ideale beeld, dat niettemin een reëel beeld was, naar beneden geklommen, of het wendde zich af. Zo was ze, helemaal, dacht hij en keek, nog half in de ban van dit goddelijke beeld, uit het raam. Maar waarom had ze hem nooit meer gegroet, willen of durven, na die stomme keer, toen hij haar vergat te groeten, omdat hij zijn bril vergeten had en zomaar reed te dromen. Ach, hij wist het nog vrij nauwkeurig: één keer had ze in een halflege zaal blijk gegeven van haar waardering voor hem door naar zijn cijfers te informeren, en één keer had hij haar niet gegroet, omdat hij haar niet herontdekte in die half over een fiets gebogen gestalte in een haakse bocht van de weg, zo zonder bril. Sederdient was er alleen maar dat quasi negeren, dat ignoreren, dat voor hem een onomkooerbare animositeit scheen, voor haar waarschijnlijk de enige consequente houding was.

Over 3, 4 of misschien 5 jaar zou ze zich voor een ambtenaar van de burgerlijke stand voor goed in zijn armen werpen, zich verslingeren aan die ander, die trage, pseudo-evenwichtige, sfinxachtige en eeuwig onmogelijke lijs. Ze zou na een al of niet groots . . .

Buiten klonken een viertal losse, scherpe knallen. Schoten, dacht hij. Hij holde het huis uit met een vaart en een élan, die hij anders voelde bij het betreden van de straat op een van die verstarrend hoog-zomerse juli-ochtenden, die achteraf de inleiding bleken te zijn op miserabele dagen. Na de helft van de straat uitgelopen te zijn, hoorde hij op-

nieuw, en nu wist hij het absoluut zeker, schoten en zelfs veel dichterbij. Voor hij echter het einde van de straat bereikt had, schoot er een bruinachtig iets langs zijn benen, een iets dat een ratelend getik op de straatstenen maakte. Terwijl hij zijn vaart minderde keek hij om, zonder zijn schouders veel te draaien, zodat zijn nekspieren sterk gespannen werden. De om de hoek snellende scherpschutters waren met hun tweeën. De rechtse zag zijn kollega stilsthouden om aan te leggen op de voortvluchtige dolle hond, dacht hij. Bruusk stond ook hij stil, legde aan en vuurde in de lengterichting van de stille straat.

Voor hij hen had kunnen zien zat de kogel al in zijn borst, zodat hij al om zijn as wentelend langzaam naar de grond zakte aan de noordzijde van de straat. Hij lag reeds languit naast een bergje zand van een wegparatie, voordat de geschrokken schutters bij hem waren.

Hij zag twee mannen zich over hem buigen en hij bemerkte achter hun hoofden een breed stuk blauw. Plotseling begreep hij de betekenis van hun schouderriemen en besefte hij tevens, dat hier zijn moordenaars stonden, in wier handen hij zorgvuldig en regelrecht gelopen was. In plaats dat hij een woedeuitbarsting kreeg, nestelde zich nu in zijn gedachtenwereld weer het beeld van haar, de tot leven geworden opaciteit in eigen persoon, waardoor ieder besef van pijn te lijden ineens vervaagde.

Straks, nog even, en hij zou haar kunnen zien, zelfs onmerkbaar bij haar kunnen zijn om haar te schaduwen, te omringen, te completeren en vooral om haar gade te kunnen slaan. Haar altijd te kunnen bereiken en bovendien die lijs te kunnen slaan, dat leek hem het hoogste genoegen uit de scala van de zich nu aandienende mogelijkheden.

..... Maar met het zand, dat door zijn krawuende vingers liep, ebde ook alle leven weg, zodat iedere mogelijkheid van een toekomstige escapade in de grond werd geboord en daarmee tevens de onmogelijkheid van het sprookje over de hemelse en de duivelse plaats - waar het al of niet prettig zou zijn te verblijven - aangetoond werd. Er bleek slechts een sprookje over te blijven, géén hel, laat staan een hemel.

Voor zijn lijk restte nog het weggroten op een klein plekje, rustig en zonder enig ongerief van stank of rommel voor de ex-lotgenoten.

Als levend lichaam wist hij zich destijds afgewezen, als lijk werd hij nu besteld, ter aarde.

A'veen, 14/3-'63

han

waerthuis

Ik loop door de duisternis der nachten
waar Niemand mij zag gaan,
Plots zag ik, terwijl hij op mij wachtte
hem voor mij staan.

Ik merkte dat hij nimmer lachte,
en zelfs weinige gedachten
hadden nooit in hem bestaan.

En toen ik heel goed naar hem keek
zag ik dat hij op niemand leek.

Ik kón daar niet langer blijven staan;
ik ben over de brug gerend
naar mijn huis gegaan . . .
waar Iedereen mij kent.

guus nijsten, 4D

JEWONI JEWTOESJENKO

hebben zoveel zeggen wil als jewoeni jewtoesjenko

De laatste tijd heeft men via (vrijwel) alle publiciteitsmiddelen kennis kunnen nemen van de "kapitalistische" rondreis van de jonge Russische dichter Jewtoesjenko. Op dit ogenblik is hij onder de jongeren in de Sowjet Unie de populairste dichter. Hij treedt op in grote zalen voor een groot publiek en draagt zijn gedichten voor. Na de de-stalinisatie is zijn ster gaan rijzen. De jongere kunstenaars dachten, dat zij de sowjet-koekebakkersstijl konden verlaten en moderne kunst gaan beoefenen. Helaas, moderne schilders zijn op een tentoonstelling in Moskou door Chroestsjow himself uitgelachen en.... fttt.... weg was de tentoonstelling.

En Jewtoesjenko?

Met het gedicht "Babij Jar" trad hij bijzonder op de voorgrond. "Babij Jar" is een aanklacht tegen het antisemitisme, niet alleen dat van de 2e wereldoorlog, maar ook tegen het huidige in Rusland.

Van de partijkant is zeer heftige kritiek gevolgd in het blad "Literatuur en Leven" van de schrijversbond in de S.U.

Dank zij de invloed van Erenburg is deze storm van Jewtoesjenko's hoofd afgewend en kon hij "Babij Jar" voordragen op de "Dag der Poëzie".

Hij gaat op reis door kapitalistische en socialistische landen: Parijs, New-York, Londen, Havanna, Kenya, Ghana en Helsinki. In Helsinki bezoekt hij het Internationale Jeugd-festival en komt hij oog in oog te staan met anti-communistische betogers. Zijn antwoord is een gedicht: "De fascistische snotneuzen".

Jewtoesjenko wordt gevierd in West-Europa en de States.

In alle geïllustreerde bladen staan enorme fotoreportages over deze "grote Russische kunstenaar", maar in de Sowjet Unie vangen hoge bomen veel (koude) wind (uit Siberië).

In de Prawda van enige weken terug (vrijdag 29 maart) heeft Jewtoesjenko zijn zelfkritiek gepubliceerd. Hij heeft ook op een bijeenkomst van de Sowjet-schrijversbond zichzelf beschuldigd van een onherstelbare fout door een auto-biografie toe te zenden aan het Franse weekblad l'Express.

Meestal is dit in Rusland voldoende, maar de Prawda gaat verder en schrijft, dat Jewtoesjenko de kern van zijn fouten niet begrijpt.

Misschien zien we over een jaar of tien weer een publikatie van zijn hand, b.v. "Mijn leven voor de opbouw van Siberië".

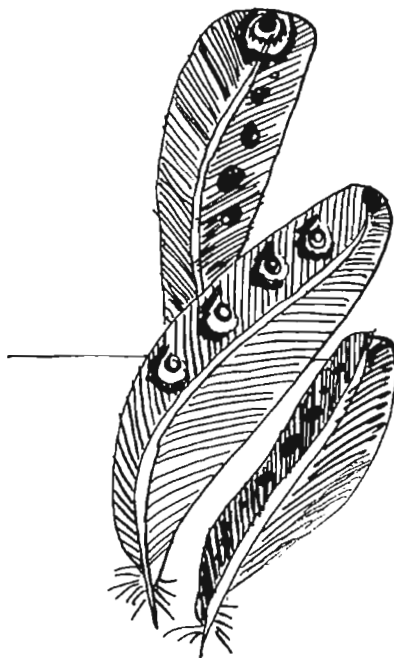
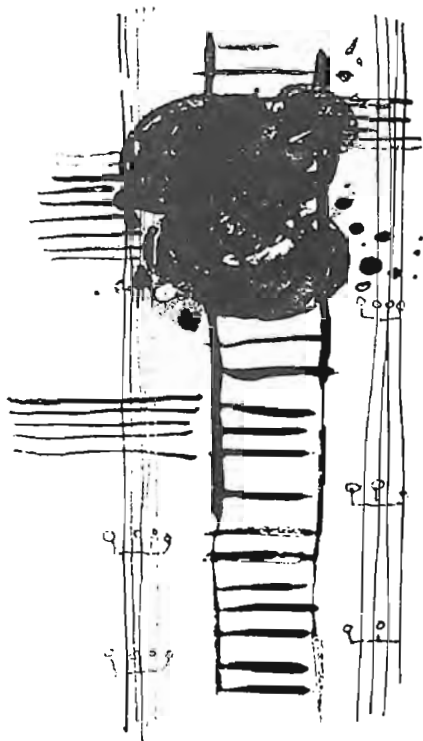
paul m. gravemaker

de spoorbaan

Onwrikbaar strekte de spoorbaan zich uit,
evenwijdig stromend naar het onzichtb're eind,
Geen mens voelde hoe de trein
hen voerde naar de dood.

Wanhopig zogen de wielen zich vast, en
ervoeren de koude rails.
De tijd gierde door holle ogen
als tussen de zwarte draden.
Alles vervloog in ijdele hoop.

Een wrede, gapende leegte doemde op
en ademde de donk're nacht.
Het eindpunt brak aan, het geluid verstomde,
de kraaien zongen hun onsterfelijk lied.

tuinweg

De muren zweg en richtten zichzelf onmens'lijk op,
onneembaar, smolten mijn vleugels in de zon,
Als neergeschoten moest ik de stenen grond ervaren
die afvloeiden en verzwegden wat zij zagen.

Gedachtenloos, met duizelende muziek overladen
hadden mijn kunstmatige vleugels afgedaan.
Rechthoekig had ik willen vliegen in deze vicieuze baan.
Slingerend vervolgde ik een weg en dacht aan hen die
tot God baden.

- het bos -

Wij hebben aan schone dingen gedacht,
zij aan zij, langs de wegen.
Wij werden door onze handen vastgehouden
zonder iets te zeggen onder duistere bloemen.

Wij liepen als in de echt verbonden
alleen, in de nacht van onzichtb're groene weiden,
deelden wij dat wonderlijk fruit :
De maan scheen onzinnig vriend'lijk.

En daarna, zijn we dood onder het mos,
zeer ver, geheel alleen, onder de zachte schaduw
van dit sfeervol ruisende bos.

En daar hoog in het oneindig licht
bevonden wij ons, terwijl we huilden.
O, mijn dierb're stilte.

een erfenis

Uitdagend vertoonden zich de appels op de zilv'eren schaal met fruit,
Massief stond de stenen tafel en tilde zijn lichte last.
Onwetend at het kind en proefde geen schuld.
De schaal werd gebiedend opgeheven
en strekte zich onbereikbaar uit.

Het kind wilde spreken, de overvolle mond belette hem het vragen
Zijn straf werd na de dood ontelbaar lang gedragen.

de gemorste druppel wijn

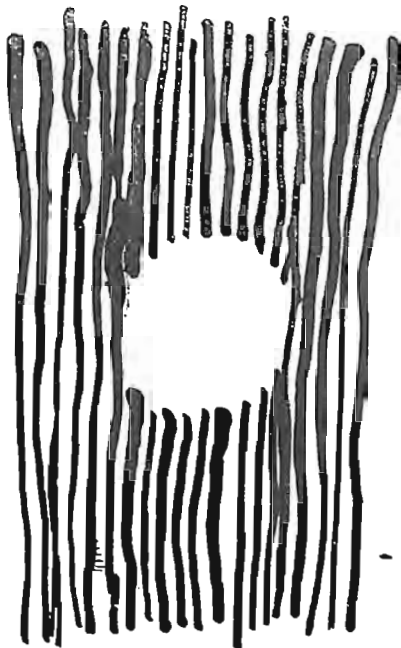
Ik verbleef op een wijde zee,
de hemel scheen mij onbekend.
Geworpen, als een offer aan de geboorte,
als een gemorste druppel wijn.

Wie wil jou verliezen. o, kostelijk vocht.
Misschien gehoorzaam ik aan de speling van het lot.
Misschien aan de zorg van mijn hart,
terwijl ik aan bloed denk en wijn vergiet.

Men raakt gewoon aan zijn doorzichtigheid
als een roos, aangestoken en
wordt zuiver als de zee.

Verloren is deze wijn, dronken zijn de golven.
ik heb ik de bittere lucht
gestalten zien opstijgen die het diepst verbleven.

j de meere

Mchtig staat de eikenhouten boom,
zijn wortels zuigen zich vast in de natte bodem.
De bladeren ruisen in de ontsproten kruin.

Een specht beukt wild op de massieve bast,
splinters vliegen weg en vallen niet neer.
Een woning opent zich, alleen.

Opgesloten, vrij om uit te vliegen,
ziet de vogel geen groen meer.
Het verkleurde schouwspel teert genadeloos weg
De onpeilbare hemel is voelbaar.

- de specht -

GEVONDEN !

Mona Lisa's - terug te halen bij de heer Van Lent.

AANGEBODEN: 2 gymnastiekleraren

GEVRAAGD : 2 schaatsliefhebbers

Diversen:

De heer Lepelaers kijkt (tegenwoordig?) naar kousen en benen van meisjes en heeft er felle kritiek op.

De heer Slomp heeft een zeer slechte dunk van meisjes. Hij verwacht slechts windeieren als ze kakelen.

Wist U dat er onder de leraren van onze school een O.A.S.-er rondsluipt? Als u op De Gaulle lijkt, ga nooit langs lokaal 27 !

Op een berg aan "de Doutz"
in een huisje aan de dijk,
eten dwergjes havermout
H₂SO₄ en Goud.

The OSCAR PETERSON TRIO

Zaterdagochtend 6 april heeft het publiek in het City Theater een sublieme demonstratie van de jazz te horen gekregen, n.l. die van "The Oscar Peterson Trio", en trompetist Roy Eldridge, gezamenlijk gepresenteerd door Norman Granz en Paul Acket. Een kwartier over tijd werden de leden van het trio door Norman Granz voorgesteld; Ed Thigpen, drums; Ray Brown, bas en Oscar Peterson, piano. Het publiek was in het begin wat rumoerig, maar toen de fijne techniek van Oscar Peterson en Ray Brown beter naar voren kwam, zat men ademloos te luisteren. Hun prestaties werden dan ook ruimschoots beloond met een warm applaus. Ed Thigpen gaf een fraaie solo handdrummen ten gehore met hetzelfde gevolg. Sommige nummers werden "automatisch" gespeeld; er zat geen enkele persoonlijkheid in, o.a. "In the street where you live". Na de pauze werd Roy Eldridge door Norman Granz aan het publiek voorgesteld. Zijn blaaswerk was wat moeizaam, maar het improviseren was van de bovenste plank. Het hoogtepunt was het nummer "Schoolday", waarbij Eldridge zong en speelde, allebei iets in de stijl van Louis Armstrong, waarna een ovatie van het publiek volgde. Peterson speelde nog enkele nummers en het concert ging als een nachtkaaers uit !!

Arnold Berkhout
penn. S.P.O.

KRONIEK

- 1 april Een ieder probeert zich vandaag weer uit te leven in jolige grappen; zelfs de heer Lepelaars, die onverwacht proefwerkblaadjes liet uitdelen, om dan met een lakoniek gezicht tegen de verontwaardigden te zeggen: "Zet de datum er op."
- 10 april Paassessie in de Pius X kerk. Begin van de vakantie.
- 11 april Fancy-fair.
- 29 april Begin van de nieuwe overgangperiode tussen twee vakanties; ook wel derde trimester genaamd. Begin van de werkweek van de vijfde klassen in Doorn.
- 5 mei Vrij, t.g.v. bevrijdingsdag.
- 7 mei Begin van de eindexamens.

PERSONALIA

1e Paasdag: VERLOOFD: Mej. R.W. Dautzenberg, dipl. ing., en de Heer Drs. Chr. Dijkhuis.

ELKE DAG EEN SCHOON

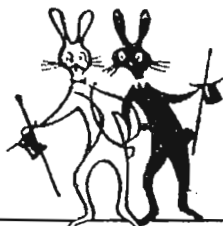
OVERHEMD!

EEN TOP-PRESTATIE IN

„niet-strijken“-popeline

IS HET

CENTRALINE

NO-IRON SHIRT

In wit en Fantasie

f. 16.95 f. 14.95 f. 12.95 f. 10.95

In 3 mouwlengten

verkrijgbaar.

HAZENBERG

KINKERSTRAAT 326-332

NIEUWENDIJK 156a en 207

BILDERDIJKSTRAAT 96

v. LIMB.STIRUMSTRAAT 26

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt

U bij ons in voorraad.

Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL

OBRECHT

A.J.M. v.d. Waart

Willemsparkweg 74,

Telefoon: 790233,

Amsterdam-Z.

P IUS X
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
WETT. GED.

SNELLE LEVERING
VAN ALLE
STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND
HET
GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. (0 20) 24 74 88*
(2 LUNEN)

